

תרגיל פרסונות – הכירו את משתמשי המרחב!

קלפי הפרסונות עוצבו לצורך סדנת עיצוב משתף כחלק מתהליך בניית השפה העיצובית האגנית. מטרתם לעזור לנו לחשוב על תכנון המרחב מנקודות מבט של משתמשים ומשתמשות שונים ושונות, אנושיים ולא אנושיים. ניתן להשתמש בהם כחלק מתהליך חשיבה וסיעור המוחות או על מנת לבחון רעיונות בהתהוות.

המלצה לשימוש:

1. הדפיסו וגזרו את קלפי הפרסונות
2. בסיעור מוחות: ביחרו קלף רנדומלי וחישבו: מה הם הצרכים של הפרסונה מהמרחב? כיצד נוכל לענות על צרכים אלו דרך תכנון ועיצוב המרחב?
3. בבחינת רעיונות בהתהוות: ביחרו קלף וחישבו: כיצד ישפיע התכנון על פרסונה זו? כיצד ניתן לדייק את התכנון כך שיענה טוב יותר על צרכיהם של משתמשים שונים?
4. חיזרו על התהליך עם כל הקלפים

האנשים ובע"ח בנחל ציפורי

וואהל - חקלאי

שמי וואהל, אני מגיע לנחל כל יום לעבוד בשטח החקלאי של המשפחה שלי. אני מאד אוהב את הנחל, כשהיינו קטנים היינו מתרחצים בו אחרי העבודה בשדה אבל היום, לפעמים אני לא יכול להשתמש במים אפילו כדי להשקות את הירקות שאני מגדל. אנשים שמטיילים פה בשבילים נכנסים אליי לחלקה, נחים ואוכלים. לא אכפת לי, אבל אני לא מוכן שיקטפו מהירקות או שישאירו לכלוך. הכי כיף זה לפגוש אנשים שבאו מרחוק ולא מאמינים איזה יפה פה.

אורית - מטיילת מהמרכז

שמי אורית חיים, ממזכרת בתיה. נסענו לגולן ובדרך חזרה רצינו לעצור בטחנת הנזירים. זה מקום ממש יפה, באמת, אבל הכל היה מלא באנשים והיה לנו קשה למצוא איפה לשבת. ניסיתי להסביר לילדים שפעם המים של הנחל הפעילו את הטחנה והיה יוצא ממנה קמח אבל הם לא הבינו כל-כך על מה אני מדברת. ראינו ילדים שונכסו למים בנחל ובבריכות שיש לידו אבל לא ידעתי אם זה מותר והמים לא נראו לי נקיים. אח כ ירדתי איתם בשביל עד לגשר שמתחת לכפר, היה נרא חם והילדים היו צמאים אז הסתובבנו וחזרנו לאוטו.

שלומית השועלה

היי. אני שלומית, שועלה מצויה שגרה בנבעות שליד זרזיר ואני באה לנחל בלילה. לא מתאים לי עם כל האנשים, אני צריכה את השקט שלי, במיוחד כשאני רעבה. אני בנחל המון, ליד החניון שמתחת לשמשית- אני מאד אוהבת לצאת לשם בערב שאחרי שבת או חג. הבעיה זה רק להגיע לשם, אבל לפני שאני חוצה את הכביש אני מתפללת ממש חזק ועד עכשיו זה עובד. יש המון אוכל טוב, ממש זרוק על הרצפה. מהשקיות צריך להיזהר כי דודה שלי, עליה השלום, פעם אכלה שקית וכמה ימים אחרי זה מתה. אני גם צדה, ברור. כאילו לפעמים... אבל היום, זה קשה. איך תסתתר כשיש בכל מקום פנסים ודשא? לזרם אי אפשר להיכנס עם הגדרות החדשות האלו הצפופות. בשדות של החיטה גם קוצרים בדיוק באביב כשאני באה עם הילדים. אז כשיוצא לי אני צדה אבל את האמת, בבוקר אם אני עדיין רעבה אני מחכה שיגיעו אנשים ואני מסתכלת עליהם, ככה עד שמישהו יזרוק לי משהו.

תמיר - התמירון

היי. קוראים לי תמיר ואני תמירון. אני גר בגדת הנחל שבין כעביה לאלון-הגלילי. יש לי משפחה לאורך כל הנחל עד הקישון. אצלנו התמירונים מספרים שפעם הנחל היה הרבה יותר גדול ובחורף גם היו לידו בריכות, שם היו מוצאים חיפושיות ותולעים וגם סרטנים קטנים שהיום כבר לא מוצאים. היום בקושי נשאר מקום, בצד אחד של הנחל יש שביל מבטון ובצד השני שדות חקלאיים. את הקינים שלנו אנחנו בונים על הקרקע. באביב ובקיץ, כשאשתי ואני דוגרים על הביצים, הרבה אנשים באים לפה זה ממש מפחיד לגדל ככה את האפרוחים הקטנים. הילדים הגדולים שלי עברו כבר לעמק-החולה כי הם אומרים ששקט שם יותר.

סאמר - ילדה

היי. אני סאמר, אני בת 9 ואני גרה בריינה. אמא ואבא שלי גרים מעל סבא וסבתא והם גרים מעל הנחל. כשהיינו בקייטנה נסענו לכעביה לטייל בנחל שמתחת לבית שלהם וראינו אנשים כמו סבא שלי, שמגדלים רימונים בגינה וגם שמענו צפרדעים. מתחת לבית שלנו הנחל לא זורם בקיץ כמו שם, רק בחורף ואז המים נכנסים לגינה של סבא ולפעמים הוא לא יכול לצאת מהבית שלו. פעם היו לנו בכפר הרבה מעיינות, כמו בצוירים שעל הקיר של המתנס אבל אני לא יודעת איפה הם היום.

יסמין - מטיילת שבאה להתרחץ במעיין

שמי יסמין, אני בת 36 מחיפה. נולדתי בכעביה ומאז שאני זוכרת את עצמי אני באה לנחל ובמיוחד לראס אל-עין. ככה אנחנו קוראים לעין-יבקע ושכולם קוראים לו מעיין-הסוסים. פעם היינו יורדים מהבית והולכים לאורך הנחל עד המעיין, ככה בלי כלום. אני זוכרת שבדרך היינו קוטפים פטל וירקות של החקלאים מהכפר ומים היינו שותים מהמעיין. נורי, הילד שלי, על כסא גלגלים ולא יכול לסוע בדרך העפר למעיין. חוץ מזה, שיש היום המון רכבים וטרקטורונים ונורא מפחיד ללכת שם ברגל, אז אנחנו מגיעים באוטו, עושים פיקניק ליד המעיין וחוזרים לחיפה.

בן - רוכב אפניים

אני בן, פנסינור, חקלאי לשעבר ממושב ציפורי. כשאני נוסע לנחל אני יוצא מהקיבוץ על הכביש וחוצה את המחלף עם כל המכוניות. התצפית בשביל מעל הבוסתנים הכי אוהבה עליי, כל פעם יש משהו חדש, הצפות בנחל, גידולים משתנים, צאן שמגיע בקיץ - חניגה. בשבתות אם אני לא יוצא ממש מקדם יש הרבה אנשים על השביל ולפעמים אין בו מקום לכולנו. זה לא נורא אבל כשאני צריך לעצור באמצע העלייה או לרדת מהשביל כשיש בוץ בחורף זה יכול להיות מעצבן. בקפה 79 אני עוצר למלא את המימיה, זה נהיה מקום מפגש בשבילנו לדבר ולהכיר רוכבים אחרים. משם אני ממשיך עד שהשביל נגמר ליד ראס-עלי ואשתי אוספת אותי משם.

טרי - טריטון הפסים

נעים מאד, אני טרי הטריטון. הנחל הוא החיים שלי, תרתי משמע, מאז שנולדתי אני כאן. לפני שנולדתי אפילו, כשעוד הייתי ביצה שתלויה על עלה של נימפאה. אחרי שבקעתי וגדלו לי גם הרגליים האחריות התחלתי להסתובב בכל מקום- בשלוליות ובבריכות שליד הנחל וגם בגדות הרדודות איפה שהזרימה חלשה. פעם היינו יוצאים כל החברה בלילה, היינו עוברים ממקום למקום, שוחים, אוכלים, פוגשים טריטוניות, וואלה היה כיף. אבל היום נהיה מפחיד להסתובב כאן בציפורי. הבריכות הגדולות שהיינו שוחים בהן עד הקיץ נעלמו ונשארו רק בריכות קטנות שמתיישבות לפני שהטריטונים הקטנים גדולים מספיק. גם הנחל זורם יותר מהר מפעם ובמים שם יש חומרים לא טובים שצורבים לי את העור. בקיץ, בקיץ הזה, באמת לא נשרוד עוד הרבה זמן.

